

Pajek.

Tam v slavnem mestu Mreži,
tam pajek ždi na preži —
hm, hm . . .

Ko sliši zumzumzum, že smukne
na plano ven iz luknje —
hm, hm . . .

Obrne se in hajdi,
če moreš, pa ga najdi,
hm, hm . . .

Če moreš, ga priženi
iz luknje, muha, meni —
hm, hm . . .

Ko mi privedeš pajka,
kar bo, ni prazna bajka —
hm, hm . . .

Le brzo se podviži —
naprej, z očmi zamiži,
hm, hm . . .

Eh, mušja ti glavica —
glej, pajek že stopica,
hm, hm . . .

Stopica . . . muho strese,
že v grad na pir jo nese —
hm, hm . . .

Fran Žgur.

Ivanček.

Ruski pisal Anton Čehov.

vanček Šukov, devetleten deček, ki je pred tremi meseci došel k črevljarju Aljahinu, da se izuči, ni legel v božični noči spat. Počakal je, da so odšli domači ljudje in pomočniki k prvi maši, potem je vzel iz omare stekleničico tinte ter držalo z zarjavelim peresom, je razgrnil predse zmečkan list papirja in začel pisati.

Preden pa je naredil prvo črko, se je parkrat plaho ozrl k vratom in k oknu, je postrani pogledal majhno svetniško podobo, ob kateri sta bili polici s kopiti, nato je globoko vzdihnil. Papir je ležal pred njim na klopi, on sam pa je klečal pred klopjo.

»Dragi dedek Konstantin Makarič!« je pisal. »In jaz Ti pišem pismo. Želim Ti vesele praznike ter vse najboljše od ljubega Boga. Nimam ni očeta niti matere, samo Ti si mi še ostal.«

Ivanček je obrnil svoj pogled v temno okno, v katerem je plapolal odsev sveče, in živo si je predočil svojega deda Konstantina Makariča, nočnega čuvaja v graščini Šivanjev. Majhen, slok, vendar jako živahen možiček petinšestdesetih let z vedno smejočim se obrazom in rdečimi očmi. Črez dan spi v občinski kuhinji, ali se šali s kuharicami; ponoči pa hodi zaviti v širok plašč iz ovčjih kož okrog posestva ter bobna s svojim tolkačem. Za njim stopata s povešeno glavo psa, stara Kaštanka in Vjun. Vjun je nenavadno spoštljiv in prijazen ter gleda domačine in tujce enako ljubeznivo, a